

Pieter Aspe
Het laatste bevel

Thriller

2014
Uitgeverij XL
Leidschendam

Hoofdstuk 1

‘Wat doe jij hier?’

Willem Debaes bekeek de man die voor hem in de deuropening stond tegelijk onderzoekend en argwanend. Hij leek niet veel veranderd sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Zijn haar was korter, zijn blik zelfverzekerder, voor de rest zag hij er nog als dezelfde oen uit als toen, behalve dat hij nu smaakvol gekleed was, mooi gebruind, een duur horloge om had en zijn handen een regelmatig bezoek bij een manicure ver-raadden.

‘Ik vertegenwoordig de eigenares’, klonk het afgebeten.

‘Je bent toch geen makelaar geworden?’

‘Waarom zou ik geen makelaar geworden zijn?’

De rotzak was nog even arrogant als vroeger. De spot, het misprijzen, het meewarige hoofdschudden. Hij was het evenmin verleerd mensen te kleineren, te vernederen, hun het bloed onder de nagels vandaan te halen.

‘Omdat je van lood geen goud kunt maken, ventje.’

De man glimlachte terwijl hij de pijn verbeet van oude wonden die weer werden opengereten en probeerde zijn ademhaling onder controle te houden omdat hij Debaes niet het gevoel wilde geven dat hij nog macht over hem kon uitoefenen. Die tijd was voorgoed voorbij. Hij had de teugels zelf in handen genomen.

‘Wilt u het huis dan niet bezoeken?’

‘Natuurlijk. Waarom denk je anders dat ik de moeite heb gedaan om hiernaartoe te komen?’

Omdat je met je eigen ogen wilde zien welke gek een villa met zwembad voor die prijs te koop aanbiedt, wilde de man zeggen. Willem Debaes was behalve arrogant, dominant en harteloos ook ongelooflijk hebzuchtig. Zijn bedrijf was vijftien miljoen euro waard, zijn privévermogen werd op tien miljoen geschat. Zelfs een idealistische wereldverbeteraar wist dat iemand die van nul was begonnen een dergelijk fortuin niet op een eerlijke manier had kunnen verdienen.

‘Komt u binnen, meneer Debaes. Ik geef u een rondleiding.’

De villa was vijf jaar geleden gebouwd op een perceel van bijna tweeduizend vierkante meter, het zwembad in de strak aangelegde tuin was acht meter breed, twintig meter lang en meer dan twee meter diep. Het interieur was modern en uitgerust met de nieuwste snufjes op het gebied van domotica. De garage bood plaats aan drie wagens. Vraagprijs: 475.000 euro. Een schijntje. De beschrijving klopte, de prijs niet, omdat de eigenares op reis was en ze geen enkele intentie had om haar villa te verkopen.

‘Dit is de woonkamer’, zei de jonge man. ‘Zoals u zelf kunt vaststellen, zijn alle gebruikte materialen van prima kwaliteit.’

Debaes was zelf aannemer en verhandelde bouwmaterialen. Vastgoed kopen was een hobby. Hij kocht alleen panden op openbare veilingen, omdat die meestal tegen een belachelijk lage prijs van de hand werden gedaan, of van mensen die financiële problemen hadden. In het laatste geval dong hij steevast af.

‘Wat weet jij af van prima materialen?’

De jonge man liet zich door een knie zakken en klopte met zijn kneukels op de plankenvloer.

‘Dit is volle eik. Twee centimeter dik. Geen knoesten.’

Debaes hield zijn hoofd schuin, krabde achter zijn oorlelletje, terwijl hij zijn mondhoecken optrok.

‘Ze hebben je iets wijsgemaakt’, zuchtte hij. ‘Het is gefineerde eik, meer dan de helft goedkoper dan het massieve spul. Je hebt nog een boel te leren, ventje. Wat voor een onzin mag ik nog verwachten als je hier al in trapt?’

Hij liep naar de andere kant van de woonkamer, trok de deur die naar de keuken leidde halfopen en bekeek de kopse kant.

‘Hetzelfde geldt voor de deur. Wedden dat het sanitair eveneens van inferieure kwaliteit is? En zelfs jij zou moeten weten hoeveel het kost om het sanitair te laten vervangen.’

De jonge man kwam soepel overeind. De villa was minstens zeventienhonderdduizend euro waard en hij wist zeker dat de plankenvloer van volle eik was. Toch was

Debaes er weer eens in geslaagd hem van zijn stuk te brengen.

‘Waarom verkoopt ze eigenlijk?’

‘Omdat ze binnenkort naar het buitenland verhuist om dichterbij haar dochter te zijn. Ze heeft maar één dochter, moet u weten.’

‘Wat is binnenkort?’

‘Over een paar weken.’

‘Ach zo.’

Debaes bracht zijn wijsvinger naar de zijkant van zijn neus. Dat deed hij altijd als hij een zaakje rook. De eigenares was wellicht met pensioen en welgesteld. Het was aannemelijk dat ze bij haar dochter in het buitenland wilde gaan wonen. Het verklaarde in ieder geval de prijs. De vrouw wilde zo snel mogelijk vertrekken en vrouwen redeneren nu eenmaal niet logisch. Een normale mens had het nooit in zijn hoofd gehaald om over de belachelijk lage prijs te discussiëren, Debaes had het zichzelf nooit vergeven als hij het niet had gedaan. Een alleenstaande vrouw die zo snel mogelijk bij haar dochter wilde intrekken was bovendien een gemakkelijke prooi.

‘Ik neem aan dat ik de eerste kandidaat-koper ben’, zei hij. ‘Waarom heb je uitgerekend mij gebeld?’

‘Omdat iemand me verteld heeft dat u snel beslist en contant betaalt.’

Debaes keek verbaasd op. Het was ongebruikelijk dat

mensen met wie hij normaal geen zaken deed contact met hem opnemen in verband met de verkoop van onroerend goed.

‘Wie is die iemand?’ vroeg hij scherp.

‘Een vriend.’

Hij moest koste wat het kost vermijden dat Debaes argwaan kreeg. De oude was geslepen en achterdochtig. Als hij aanvoelde dat er iets niet klopte of hem op een leugen betrapte, zou hij gewoon opstappen en waren al zijn inspanningen tevergeefs geweest. Een tweede kans zou hij wellicht nooit meer krijgen. Hij kon zijn verhaal beter aanpassen.

‘Er is geen vriend’, gaf hij schoorvoetend toe. ‘Ik heb het initiatief om u te bellen zelf genomen. De eigenares heeft me in het verleden financieel gesteund, ik stond bij haar in het krijt. Ze is bovendien ernstig ziek, moet u weten, volgens de dokters heeft ze nog een paar maanden te leven. Geld interesseert haar niet meer.’

‘Je hebt een andere naam gebruikt.’

‘Anders was u waarschijnlijk niet op mijn voorstel ingegaan.’

‘Reken maar.’

Debaes haalde een pakje sigaretten uit zijn jaszak en stak er ongegeneerd eentje op.

‘Haal vlug een asbak voor me.’

‘Ja, meneer.’

De klootzak hield van onderdanige mensen die hem

meneer noemden. Hij had het bijna niet over zijn lippen gekregen, maar het zou onverstandig zijn tegen zijn wil in te gaan. Debaes mocht geslepen en achterdochtig zijn, hij was ook ijdel, zoals zoveel machtige mannen, en hij hield ervan mensen naar zijn pijpen te laten dansen. De herinneringen aan vroeger achtervolgden hem nog steeds in zijn dromen. Hij liep met knikkende knieën naar de keuken en kwam terug met een theeschoteltje.

‘Ik vond niet onmiddellijk een asbak’, zei hij verontschuldigend.

‘Dat verbaast me niet. Je bent ook geen haar veranderd. Ik begrijp niet dat iemand je de verkoop van een dergelijk huis heeft toevertrouwd.’

‘Ik moest u alleen binnenlaten.’

‘En dat heb je voor een keer goed gedaan.’

Zijn lippen vormden een minachtende glimlach terwijl hij zijn sigaret aftipte in het theeschoteltje. Kerels zonder ruggengraat hoefden niet op zijn sympathie te rekenen. Integendeel. Toch was hij benieuwd hoe de oen erin geslaagd was het vertrouwen van de eigenares te winnen. Zijn verleden intrigeerde hem meer dan de villa. Wat was er met hem gebeurd sinds hij op een dag met de noorderzon was vertrokken?

‘Ik heb me altijd afgevraagd hoe jij je in het leven zou redden. Je ziet er nog altijd even stom uit, maar je hebt je zaakjes blijkbaar toch voor elkaar gekregen.’

Hij wees naar het dure horloge, een Hublot van achtduizend euro.

‘Of heb je het ding van een of andere oudere vrouw cadeau gekregen? Oude wijven liggen je blijkbaar goed.’ Het was een grove toespeling. Een gebalde vuist. Heel even maar. Dan weer normaal doen. De scherpe blik van Debaes priemde in zijn richting.

‘Ik heb een tijdje in het buitenland gewerkt.’

Zijn vrouw was achttien maanden geleden bezweken aan kanker, hij had al zijn bezittingen verkocht voor hij weer naar België was teruggekeerd.

‘Gewerkt?’ klonk het ongelovig.

‘Ik was kelner in een bar.’

‘En wat doe je nu?’

‘Ik woon weer in Brugge.’

‘Dat wil ik niet weten.’

Hij had de oude kunnen vertellen dat hij aan de verkoop van zijn bezittingen een aardig bedrag had overgehouden, voldoende om er gedurende tien of vijftien jaar onbezorgd van te leven, maar dat zou eveneens onverstandig zijn. Dus zei hij dat hij op zoek was naar werk en ondertussen wat probeerde bij te klussen.

‘Niets nieuws onder de zon dus.’

‘Nee, meneer.’

De oude stak een tweede sigaret op. Hij amuseerde zich en wilde zo lang mogelijk van de situatie genieten. Nog wat zout in de wonde strooien. Een gewond

dier behoefde je niet per se af te maken. Hij strekte zijn benen, nam een trek.

‘Wil je de asbak leegmaken en een borrel voor me versieren. Je beseft toch dat je een potentiële koper moet verwennen.’

‘Komt in orde, meneer.’

De man kende de eigenares van de villa amper, hij wist bijgevolg ook niet of ze alcohol dronk. Daarom had hij de nodige voorzorgen genomen en zelf een paar flessen meegebracht. Whisky, cognac en wijn, omdat hij niet wist welke voorkeur Debaes had. Alles stond netjes in de keukenkast.

‘Er is Oban en Otard’, zei hij.

‘Oban is perfect.’

De man liep naar de keuken, nam een dienblad, zette er een glas en de gevraagde fles op en bediende de oude kloatzak als een volleerde kelner.

‘Wenst u ijs of water bij de whisky?’

Debaes bekeek hem met half dichtgeknepen ogen terwijl hij voor de zoveelste keer met zijn hoofd schudde. Wat was die kerel toch achterlijk. Wie verknoeide nu een single malt met ijs?

‘In welke achterbuurt heb jij eigenlijk gewerkt?’

De man reageerde niet. Hij dacht aan het werk dat hem straks te wachten stond terwijl hij zich probeerde te herinneren wat hij had aangeraakt. En hij begon zich zorgen te maken over de burens. Het duurde allemaal